

LO CRITIC D'ESPAÑA

SETMANARI CARLISTA ILUSTRAT

PREUS DE SUSCRIPCIÓ:

EN BARCELONA: trimestre. 1 pesseta
 FORA: ídem. 1'25

ULTRAMAR Y EXTRANJER

Trimestre. 2'50 pessetas

Número corrent: 5 céntims.

ADMINISTRACIÓ:

EN LA BIBLIOTECA TRADICIONALISTA
 RONDA DE LA UNIVERSITAT N.º 14
 APARTAT DE CORREUS 147
 Teléfono núm. 1150

Número atrassat: 10 céntims.

LAS TRES PLAGAS

DONYA SINCERITAT ELECTORAL

Aquesta bona dama torna á estar de moda.

Pocas n' hi há al mon que tinguen més pretenents.

Quan estém pròxims á celebrar eleccions, tothom la invoca, tothom la vol, tothom la desitja.

Peró, lo que es més trist, casi bé ningú practica lo que ella exigeix y significa.

Y en aixó se distingeixen especialment los conservadors.

A pesar dels seus escrúpols y pujos de catolicisme.

Y 'l ser *infels* á donya Sinceritat electoral, es, y ho dihém ab coneixement de causa, una necessitat.

Y per ells un dels mals *necessaris* que invocan.

Com l' article 11 de la Constitució y 'l deixar á Lleó XIII á disposició de las turbas, *exempli gratia*.

Per aixó creyém que en las pròximas eleccions perderém de vista á donya Sinceritat.

De lo contrari, lo partit conservador se 'ns anirfa allá ahont deuría ser fá molt temps: á ca'n *Pistraus*.

¡A descansar!...

Las massas d'Espanya son per are carlistas y republicanas.

Perque 'ls empleats, ab totas las sevas variacions y classes, desde 'l ministre al guarda cantons y escombriayre, las pocas dotzenas de conservadors que tením; una grossa d' aspirants á diputats y alguns *bons vivants*, satisfets per los resultats que doná en profit seu la *expropiació* dels bens de la Iglesia, feta pel govern moderat, avuy conservador, tots aquestos subjectes no creyém, donchs, que formen las massas.

Que avuy, mercés al sufragi, tenen vot, y per lo tant, si donya Sinceritat fos una senyora com cal, tindrían majoría, ab lo qual dit está que lo partit conservador cauría pera no aixecarse may més.

Las preparacions que fan los *caciques* conservadors, baix la direcció de 'n Silvela, indican que no presidirá las eleccions pròximas la esmentada dama.

De lo contrari, las llistas electorals que están á la vista de vostés—y qual inclusió los hi demano de pas—serían fetas ab més escrupulositat.

He tingut ocasió d' examinarlas, y per lo mateix d' enterarme de que están confeccionadas ab tots los *ets* y *uts* imaginables pera triuñar lo Govern.

Y pera sortir derrotada donya Sinceritat.

Sin embargo, estém tots los partits alerta.

Y vigilém y.... ¡qué mare de Deu será que no 'n treyém alguna cosa.

En proba de lo que dich, bo es consignar que las expressadas llistas están fetas ab lo cens del últim any que foren poder los conservadors.

Lo qual vol dir que no hi figuran tots los ciutadans que durant cinch anys han entrat en la major edat y que hi sobran los morts y 'ls ferits y tot.

Las següents escenas y *dimes* y *diretes* han tingut lloch aqueixos días en los baixos de la Casa gran y proban lo que son las llistas.

Entra un fulano y tot decidit busca la llista que correspon al seu districte.

Gira fulls y més fulls, y exclama:

—¡No ho sabía!

—¿Qué? ¿qué no hi figura vosté?

—Sí; però visch, segons aquí, en un carrer ahont no hi he passat may siquiera, y per lo tant, no hi he estat empadronat.

.*

Un altre subjecte, que feu un viatge desde la Barceloneta, pera enterarse de si tenía vot, s' exclamava en los següents termes:

—¡Sembla mentida! ¡Aixís ray, ja guanyará en Cánovas! M' hi empadronat trenta anys seguits en un mateix carrer, y encara no tinch vot. ¡Si sabrán que lo meu pare era miquelet!

.*

—¿Quánts anys se necessitan pera ser á las llistas?— deya un obrer.

—Vinticinch, al menos—contestá un altre.

—Donchs lo meu germá ne té vintidós y té vot, y jo que 'n tinch trentahú....

—¡Encara no 'n té!

—*Justa la fusta*, company.

.*

Deu individuos de ideas carlistas examinavan junts las llistas.

Y ¡oh casualitat! cap d' ells tenía vot.

.*

—Y vosté que no hi es, senyor Geroni.

—Jo no, ¡cál!

—¿Qué vol dir que no té l' edat?

—A prop d' ella; vaig per vuytanta anys.

— ¡Oh! es que 'l consideran com una criatura.

.*

¿A casa seva, senyor Móstoles—no vaig compondrer bé l' apellido—hi deu haver un remat de vots? ¿Son quatre germans grans?

—Al revés, s' equivoca. Dels sis que éram, contanhi en Pau y en Francisco, que al cel sían, á las llistas no més n' hi há dos: los *difunts*.

—Treballs tindrán pera votar.

Y aixís pera l' istil los hi relataría los ditxos que allí se senten.

Si nostres amichs no 's donan pressa en reclamar y rectificar, ¡pobres dels que no som conservadors!

Perque de 55.000 electors que hi há en llista, si 's treuhen los empleats del Municipi, los difunts y ausents, ¿qué quedarà?

EQUIS.

D. QUIJOTE EN CAPELLADES

SEMBLA mentida qu' un home de tanta penetració com lo senyor Vallés y Ribot, en qui reconeixém un talent gens ordinari, s' entretenga en correr per aquestos mons de Deu, com altre don Quijote, alentat per son amor á la Dulcinea ó á la República.

Perque fins are, lo mateix que d' aquí 'n davant, la república espanyola no ha sigut més que un altre Dulcinea. Una vegada va semblar qu' era una cosa real; però no fou més qu' una mentida de Sancho Panza: 'l Sancho era 'n Castelar.

Com déyam al principi, sembla mentida que 'n Vallés y Ribot s' entretenga encara ab aquestos xismes de vehinat, que si un día van existir tanocas capassos d'empassarsels, varen quedar prompte desenganyats, y vejeren qu' aquesta república de pau y felicitat que 'ls predicavan no existía més que 'n la imaginació dels xarlatans polítichs.

Ab la santa intenció de *desfacer agravios y enderezar entuertos*, que, segons lo senyor Vallés, va deixar lo Marqués de Cerralbo, se dirigí aquell senyor, *lanza en ristre*, á la població de Capellades; fent sa entrada *trunfal* á las vuyt de la nit, hora 'n que 'ls gats son de color de catxumbo, y seguit de una dotzena d' amichs tétrichs y callats com uns mussols, se dirigí cap á la taberna, dich, lo café del Recó.

Fou una viva llástima que no estessin de broma y ab ganas d' enrahonar, perque hagueran cridat l' atenció y n' haurían tret més profit si en lloch d' anar callats haguessen caminat formats en marxa y cantant alguna cosa; no precisament la Marsellesa ó l' himne de Riego; per estar més en carácter y tenir més color de vritat, podían anar cantant lo popular folk-lore:

De la Seu hasta 'l cantó
'nem á ca'l Beco, 'nem á ca 'l Beco;
de la Seu hasta 'l cantó
'nem á ca 'l Beco de 'l Recó.

Peró está vist que 'l senyor Vallés, ab tot y ser tant espavilat, no atina en tot.

A las deu del vespre se 'n anaren al teatro del café del Centro, y en mitj de las familias dels pochs republicans que hi há y una colla de curiosos que hi van anar á passá 'l rato, se van desbocar per mitj dels camps de lo sentit comú y de la vritat, fenthi desgracias de bastanta consideració.

Un company del senyor Vallés va espetá un discurs en catalanista *cursi*, tant ple de imatjes y de ciencia superior, que al acabar-lo 's deyan los uns als altres: ¡quin talent que deu tenir aquest home! ab tanta atenció com l' he escoltat, y no he pogut entendre ni una paraula. Ha d' haver dit cosas molt bonas.

Després d' aquest *enfant catalanista*, va abusar de la paraula lo mateix senyor Vallés y Ribot, comensant son discurs d' un modo epigramátich. Va dir qu' estava reconegut al silenci dels concurrents; com si volgués significar que encare que no l' aplaudissin no se l' hi endonava res, mentres no 's decidissin á apedregarlo.

Hasta 's va permetre 'l luxu, en son discurs, de comparar la seva visita ab la del senyor Marqués de Cerralbo.

¡Ay, infelís, que haguera pagat de ser tã ben rebut com lo senyor Marqués, á qui se li van oferir moltes casas particulars per hospedarshi, diferent de vosté, que va tenir d' anar á parar á un café públich!

Y respecte d' alló de que vosté publicava al ayre lliure sas ideas y lo Marqués entre parets y en mitj de sos amichs, no va del tot equivocát.

Las sevas ideas las va publicar al ayre lliure, com si diguessem, en desert; y era son lloch, perque aquestas ideas son ayre y res més qu' ayre.

Lo senyor Marqués, digué vosté, va publicar sas ideas entre 'ls amichs. Y 's cregué haver dit quí sab qué, quant tot lo que va fer no va ser més que tirarse terra als ulls; perque essent més nombrosa la concurrencia qu' escoltá al senyor Marqués, va venir á dir vosté que 'l Marqués tenía molts més amichs y sas ideas més simpáticas.

Créguim: no torni á fer més comparacions, perque sempre li resultarán odiosas per vosté.

Després l' home va explicar en quatre rasgos lo modo de governar bé una nació; ni més ni menos que un curandero quant explica la manera d' usar los seus

cataplasmes. Va dir que si governessin ells no hi hauría tants empleats com ara. Natural: com qu' es un partit tant curt en lletras, ab pochs empleats ho tenen tot ocupat.

Y acabá son discurs demanant vots com qui demana caritat; resultant de tot aixó que lo que 's busca es poder treurer un diputat, encara que siga agafantlo pe 'ls cabells.

J. VILAR.

A G. S. LO PACIFICADOR

SONET

Qui afirmi qu' encar braus no hi há en Espanya,
es que no ho sab, ó ment ab fret cinisme.
¡Encara tenim patria!... ¡Encara heroisme!
y 'l que os diga 'l contrari, vos enganya.

D' insurrectos ardits en mole extranya,
arribant del rencor al paroxisme,
enfonsar ne volían al abisme
l' ordre social qu' avuy nos acompanya.

¡Oh! gracias *novell Cid*, pus fent despreci
de ta sanch, sens mirar que cast es blava,
de las turbas batires l' orgull *necci*
ab un valor titánich qu' esglayava.
Yo encara tinch l' esquena dolorida,
y aixó que m' en anava á cá' la dida.

A.

¿RISUM TENEATIS?...

NOSTRE escrit del núm. 74, referent á *El Progreso*, de Mataró, ha sigut objecte de la següent réplica:

«El periódico carlista que se titula LO CRIT D' ESPANYA dedica en el núm. 74 un largo suelto á nuestro director, en el que, á vuelta de los consabidos epítetos de *renegado*, *apóstata*, etcétera, etc., fulmina una amenaza, ó por mejor decir, una *bravata* de aquellas que rebajan al que las profiere, pues indican que le falta lo que en las escuelas más rudimentarias se aprende; y todo porque á guisa de chacota anunciábamos haber infestado el paseo de la Giganta con anuncios del periódico alcornoqueño.

»Susceptible por extremo se ha vuelto el colega (LO CRIT D' ESPANYA no es colega de traydors ni d' apóstatas); aunque á decir verdad entendemos la añagaza y nos place sobremodera que de tal modo contribuya á nuestra popularidad.

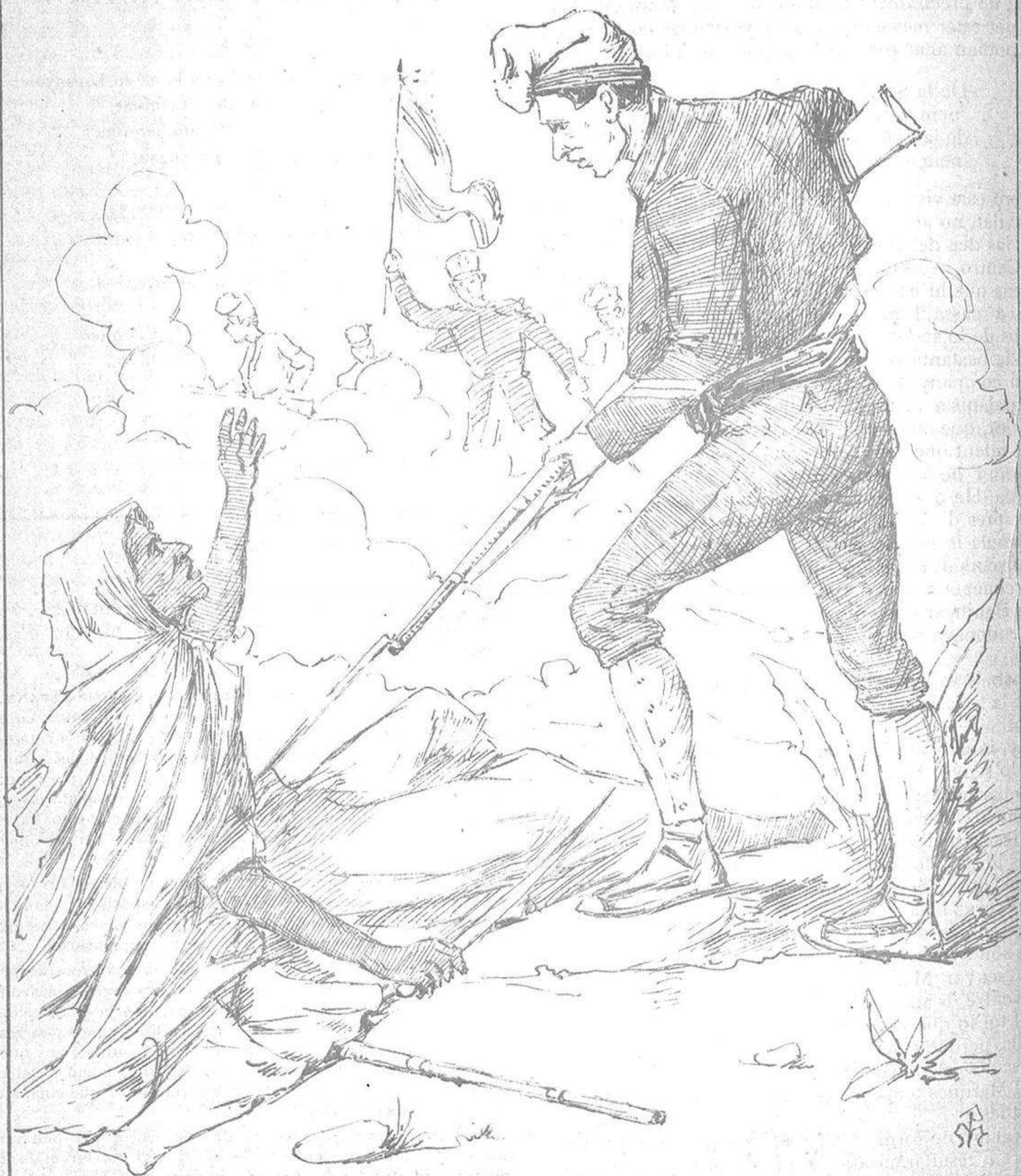
»Y con respecto á la nota en que fulmina una grosera amenaza, sepa el colega que no nos apesadumbra en lo más mínimo, pues contra esos jóvenes imberbes y con la leche en los labios, tenemos algunos jóvenes ya maduros y personas respetables, dispuestos todos á hacer morder el polvo á los que, faltando á todas las consideraciones, así políticas como sociales, tienen la barra de insultar al adversario noble que combate en defensa de sus ideales.

»Y basta ya, que en el terreno de la decencia nos hallarán siempre dispuestos á combatir con ellos; mas no en el de la indecorosa diatriba y del grosero insulto.»

Ja veu 'l masó mataroní com no 'ns dolen prendas y copiém lo qu' ell diu, ab lo qual nostres lectors

!!PROGRESSÉM!!

1860

AHIR

1890

AVUY

se poden fer cárrech de l' estat del assumpto discutit, no aixís los seus, que sols saben lo que 'l seu director vol que sápiuin.

S' ha guardat molt bé *El Progreso* de fer constar que nostra indignació la va motivar lo fet d' havernos denunciat á l' autoritat per una suposada infracció de ley, que cas d' existir, no tocava á cap periodista fer present.

Diu l' apóstata que l' hem amenassat. No ho sabíam. Però si vol que sigui aixís, nos té sens cuydado, com també lo referent als joves de sa Redacció, siguin verts ó madurs.

Ja tenim dit que á certas entitats no creyém se 'ls deguin guardar las consideracions que 's mereix lo que per obsecació, però ab constancia y més ó menos bona fé, defensa ideals equivocats; però 'l que ahí va esser sacerdot católich y avuy diu molt alt que es masó y lliurepensador y fá gala d' un excepticisme repugnant, no pot demanar lo respecte que es degut al ciutadá més humil si es honrat.

Per aixó 'ns han fet gracia las frases de *El Progreso* en que 's califica d' adversari noble que defensa ideals.....

¿Nos sabrá dir lo colega de 'n Gabarró ahont té guardada la decencia y ahont los ideals de que parla? Perque lo que es nosaltres no alcansém á veurels, y si es que 'n té ho dissimula bastant.

Una cosa 'ns sorprenent en lo tal Cañellas: que l' hi sápigam mal que l' anomeném *apóstata y renegat*.

Es apóstata, segons l'Academia, aquell que nega la fé de Jesucrist rebuda en lo baptisme; lo citat subjecte la va rebre en lo baptisme, va renovar-la per la confirmació é item més va rebre lo sagrament del ordre; luego ha negat la fé rebuda tres vegadas. No una, per tant, sino tres es apóstata.

Es renegat, segons la mateixa Academia, aquell qui renuncia la ley de Jesucrist.

Que 'ns demostri 'l masó Cañellas que no ha negat la fé ni renunciat la ley de Jesucrist, y ab gust confessarém nostre error y deixarém d' aplicarli tals calificatius.

Y per avuy 'ns sembla que ja en té prou.

AL PACIFICADOR M. C.

SONET

¡Orgull de la nació! ¡Novell Leonidas!
Soldat *leal* qu' enfront tas hostes bravas,
si un jorn ab ta paraula t' embrutavas,
justificava 'l *fi* tas nobles midas.

Guerrero que á las xusmas *foragidas*
de Cuba y Catalunya escalabravas,
y ab lo ferro, no ab or, asseguravas
las columnas d' Espanya *carcomidas*;

Tú has sigut també avuy qui de la llunya
Castella has arribat, nou fill d' *Astrea*,
á dar pau á la noble Catalunya
qu' ha temit al ressó de ta *Odisea*;
y com César pots dir en la jornada:
¡He vingut! ¡ho he vist! y la he c.....

A. G. HADA.

La Directiva del *Centre Tradicionalista* de Manlleu ha tingut l' amabilitat d' invitar á nostre Director á la solemne vetllada literaria que 's celebrarà en los salones de l' esmentada Societat lo día 16 del present.

Agrahím l' atenció, y á poch que sas ocupacions le hi permetin, s' honrarà 'l senyor Oller corresponent á l' obsequi de nostres amichs de l' important vila de Manlleu.

MOSTRUARI LLIBERAL

Aixins com tractant en tela
hi há fina, bona y rasposa,
en la xusma lliberal
passa la mateixa cosa.

Ni ha de *fins* que ab *finura*
diuhen que al Clero aprecian;
pero quan arriba l' hora,
dels seus bens se 'n *apropian*.

Ni ha de *bons* que van á missa
y hasta 's pican fort al pit;
pro quan del Clero 's mal parla
ells hi posan l' *anyadit*.

Els *rasposos*, á la vista
's veu lo que vol son cor:
infamar l' honor carlista
y á Jesucrist guerra á mort.

UN APOTECARI NOVELL.

Un dubte, á propòsit de una frase de *El Progreso* que 's publica en altre part d' aquest número: ¿Cóm ho faría 'n Canyellas de Mataró pera fernos mossegar la pols en dia de fanch?.

•*•

¿A que no saben una cosa? Després de lo de la protesta del renegat mataroní, per haber vist etiquetas de LO CRIT D' ESPANYA, no passa día sens que amichs nostres de fora de Barcelona 'ns en demanin, pera fixar-las en sas respectivas localitats.

Sempre ho he dit: *no hay mal que por bien no venga*.

•*•

¿No es vritat qu' es molta la popularitat d' aquell *quídám* de Mataró?

Es, si fá ó no fá, com la del seu *colega* taberner, que quan en las festas republicanas s' atrevía á demanar la paraula pera disparar un discurs, l' auditori 'l xiulava y no 'l deixava parlar.

Es lo *sino* dels traydors: ningú se 'n fia, perque qui ha fet un cove 'n fá cent, y sols alcansan lo despreci d' uns y altres.

•*•

Sempre que vulgan apendrer una mica de lógica y vulgan llegir probas de sentit comú, no han de fer més

que arribarse hasta un kiosko y demanar la *Barcelona Cómica*; estich cert que m' ho agrahirán.

Si l' haguessen comprada la setmana passada y l' haguessen llegida fins á la penúltima página (que no se si haguera tingut prou *alma*), haurían trobat un suelto en que parlava de nostre setmanari, burlantse d' alló de *carlista ilustrat* que porta en la vinyeta, afegint al darrera, entre paréntesis: *atenme ustedes estas dos moscas por el rabo*, com si volgués significar que essent carlista nostre periódich, ja no pot ser *ilustrat*.

Ja veurá, senyor Fernández; posém punt aquí y comensemne un altre per parlar d'... *aixó*, de l' *ilustració*.

.*

Una part, y no petita, de la *ilustració* de un periódich, en los temps qu' are corren, l' atribuheixen á la part *ilustrativa*. Donchs bé; nosaltres li apostém cent contra un á que 'n tota la colecció de son periódich no hi há un retrato que tinga ni una quinta part del mérit que tenen los dos últims publicats en lo nostre. Més li dihém. Lo millor dels que vosté ha publicat, no valdrá may tant com lo pitjor de nostra colecció.

Y are passém á un altre punt.

.*

Si la *ilustració* d' un periódich consisteix per vosté en publicar articles y poesías ab indecencias més ó menos descaradas, desd' ara li dihém que nosaltres may arribarém á ser tant *ilustrats* com vosté. Ni ganas.

Y si acás vol dedicarse á cassar *gazapos* literaris, mirarém qui 'n farà més enrestilladas; perque li fem á saber que nosaltres també enteném una *miajita* 'l castellá.

Y no torni més á dir que un carlista no pot ser *ilustrat*, fins qu' haigi eclipsat ab sas insulsas críticas las tan celebradas del carlista *Miguel de Escalada*. Ja veu que vaig á buscarne un del seu ofici.

Un altre punt.

.*

Un setmanari local, que sempre valdrá més que 'l seu, va dir fá pocas setmanas que vosté 'n son periódich no més hi publicava retratos de donas guapas; lo que no he vist desmentit encara per vosté (donant una proba de que es veritat), sino per re més que per lo que aquell periódich va dir de vosté, que ab aixó demostrava ser un home de talent y d'un previndre segur; y.... naturalment, mentres halaguin l' amor propi, hasta un se pot deixar dir indecent y tonto, ¿no es veritat?

Algunes vegadas li haurá vingut un amich d' aquests que sempre s' interessan pe'ls negocis dels altres, y haurá dit:

—¿Sabs la senyora Mengano? Donchs, noy, es una artista del hu. Treballa admirablement. Té una veu que no 's pot compará ab la de cap més de las qu' han treballat aquestas últimas temporadas. L' haurías de publicar en lo teu periódich.

—Sí; però m' han dit qu' es molt lletja. No la vull pas publicar.

Y lo lloch que tindria d' ocupar aquesta artista de veritat, servirá per publicarhi 'l retrato de la senyoreta Adela Xirinachs, una *inspirada* pianista que fá las delicias de la familia, cada tarde dels dijous que 'ls seus cosinets fan festa, y que si no espatlla la carrera arribará á.... pescar algun marit d' aquests que s' enamoran de mobles de luxu, perque, aixó sí, es molt guapa.

.*

De tots aquells insults que dedicas á Don Carlos, senyora *Barcelona*, no te 'n dich res, perque á aquestas horas ni tú mateix sabs lo que 't vas dir, ¿veritat?; aquell día qu' ho vas escriurer, degueres passar la tarde en alguna d' aquestas tabernas que sempre están plenas de *monas*, y.... es clar.... hi vas apendrer totas aquestas cosas lletjas. ¿Veritat que ja no ho farás més? ¿y en lloch de fer campana y estarte per las tabernaste 'n anirás de dret á estudi?

Vaja; ja t' he pegat prou. Menja aquest terrós de sucre y calla.

.*

Uns *regidors novillers*

han perdut la credencial.

Al que la trobi y 'ls hi porti

se 'ls hi gratificará.

.*

L' altre día m' estava jo parlant ab un conservador d' aquests de bona fé (si es que n' hi há), y al observarli qu' ells sempre, y sobre tot l' última vegada, tenen molta ajuda en l' element militar, me va contestar d' aquest modo:

—Es veritat que 'ls militars 'ns han fet veurer moltas vegadas lo cel del pressupost; pero además del cel 'ns han fet veurer també las estrellas sense ensenyarnos las sevas manegas.

.*

May sa conciencia ha rentat un liberal moderat

que se diu Anton Monstrongo,

fill de Málaga, y aixó

que fá temps usa 'l sabó

de los *príncipes del Congo*.

.*

No se per quins aconteixements de familia 's diu que á Viena esperan forasters.

A. ROMÁNTICH.

Nostre apreciat company D. Joan B. Falcó, ha experimentat la dolorosa pèrdua de sa estimada mare, ocorreguda 'n Girona la setmana última. Rebi nostre company de Redacció lo sentit pésam que de cor li doném y servéixili de consol lo pensar que Deu haurá premiat las virtuts de sa mare.

CORRESPONDENCIA

J. B., Barcelona.—Lo seu va al *pelo*. Ja ho veurá publicat.

E. M. B., ídem.—Senyor Malos: los seus versos s' assemblan al seu apellido, casi. Y poso casi al final, perque si volgués vosté, foren millors.

Pepito, Valls.—Jo no crech que vosté 's diga Pepito; vosté precisament, lo que 's diu precisament, s' ha de dir *pepino*.

Caracoles, Valencia.—Eso digo yo, ¡caracoles! y qué mal escriben algunos valencianos la lengua de Carulla (no siempre ha de ser la lengua de Cervantes). Pero advierto á V. que aunque estuviera bien no se la publicaríamos. No queremos nada castellano; y le contesto así por única vez.

S. C. y M., Igualada.—Las sevas poesías van totas dos. Vosté ja es dels que no erran cap tret.

Barcelona.— Imprenta de Fidel Giró, Córtes. 212 bis.

ANUNCIS

Fábrica
de cotillas de varias classes

GENEROS DE PUNT

-- de --

FILLAS DE DUAT

GONZALO COMELLA

ENVIO A PROVINCIAS

Archs. 4, tenda y Sagristans, 5, 3.º. 1.ª

BARCELONA

3, Carrer de la Boquería, 3.

BARCELONA

TANCAT LOS DIAS DE FESTA

VERDADER Y MAGNÍFICH

REGALO

á n' els subscriptors de

LO CRIT D' ESPANYA

d' un gran grabat del Sagrat Cor de Jesús, per 2 pessetas, acompanyant l' adjunt cupó fins al 31 d' Agost.

LLANA

y

MANXIULAS

Llibre de molta gresca y que posa de bon humor al més mal-humorat.

PREU: 1 PESSETA

En aquesta Administració

ENQUADERNACIONS

en un dia luxosas y senzillas en lo taller de

PENELLA Y BOSCH

Molas, 29, prop la de Fontanella.

BARCELONA

Val hasta
31 d' Agost.
2 pessetas
exemplar.

ESTAMPERÍA
de Ntra. Sra. de la Mercé

CUPÓ PRIMA

Val per.....exemplars
Archs, 7, Tenda.—BARCELONA

Per 3 pessetas se remet certificat.

Dirigir los pedidos á D. Mariano de la C. Codina, Archs, 7, tenda.
BARCELONA

ESTAMPERÍA

de NTRA SRA. DE LA MERCÉ
de MARIANO DE LA C. CODINA

Taller d' imatjes de fusta, de totas classes.

FÁBRICA DE MARCHS

Oleografias, Cromos, Grabats, Felicitacions, Sorpresas, etc.

ENVÍO A LAS AMÉRICAS

Tancat los días de festa.—ARCHS, 7; BOTIGA

EL ESTANDARTE REAL

ILUSTRACIÓ MILITAR CARLISTA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ:

Península, 1 any.	750 pessetas.
„ 6 mesos.	4 „
Extranger y Ultramar, 1 any.. . . .	12 „

ADMINISTRACIÓ:

Ronda de l' Universitat, núm 14. — BARCELONA